POVESTE DE PE SIRIUS

Carmen Gigartu

Cu mult timp în urmă, când Sirius B nu era o pitică albă, chiar înainte de a fi o gigantă roşie, acum 220 milioane de ani, când Sirius A uimea universul cu strălucirea ei orbitoare, ascunsă şi încă nedescoperită de alte fiinţe din galaxii îndepărtate, lângă Sirius A şi Sirius B exista o stea micuţă care emana o lumină în toate culorile curcubeului. Dacă unora li se părea că Sirius este albastră, alţii o vedeau roşie şi altora li se năzărea că este albă, vinovată de acest lucru era steaua ascunsă care se asemăna puţin cu Terra.

Un mare magician al acelei planete sta de vorbă cu unul din locuitori.

— Nu vrei aur? Nu vrei fericire, bogăţie, renume…? Eu pot să-ţi ofer tot ce-ţi doreşte inima.

— Nu. Nu vreau bani, nu vreau glorie, nu vreau viaţă lungă. Ceea ce vreau tu nu-mi poţi da. Dacă ai putea să-mi dai o fărâmă de înţelepciune… da, atunci aş accepta. Dacă m-ai putea ajuta să evadez dincolo de spaţiu şi timp… asta aş vrea. Dacă ai ridica vălul să pot vedea adevărul, atunci te-aş urma. Dacă m-ai ajuta să-l întâlnesc pe Creator aş fi sclavul tău.

Nu mă număr printre fiinţele care vor să trăiască mult. Doresc să plec cât mai repede dincolo, să explorez alte lumi, alte planete, alte locuri din acest Univers.

Ceea ce-mi promiţi nu mă atrage. În mine e un dor, un mare dor pentru necunoscut, pentru mister, pentru Creator. Aici mă simt ca într-o închisoare, ca într-un spital de nebuni. Privesc la cei din jurul meu şi mi se par toţi surzi, orbi, neştiutori, nişte marionete, nişte maşinării.

Te lauzi că ai calităţi deosebite, că mă poţi face fericit, oferindu-mi tot ce-mi doresc, dar ştiu că nu este aşa. Poţi doar să mă adormi, să mă amăgeşti şi să ajung şi eu ca ceilalţi din jurul meu. Cândva am avut ceva calităţi, dar nu am ştiut să le dezvolt. Poate le-am pierdut pentru că mi-am pierdut puritatea şi inocenţa. Când am văzut

ce e dincolo, inima mea nu a mai putut să uite şi tânjeşte după acea lume. Tu nu-mi poţi da ce doresc. Magia ta nu poate să-mi ofere ce vrea inima şi sufletul meu.

— De unde ai putere?

— Tu de unde o ai, magicianule? Nu, nu trebuie să-mi spui. Ştiu că ai încheiat un contract cu ei. Ţi-ai vândut sufletul întunericului pentru că ai vrut să domini, să controlezi. Tu şi ceilalţi ca tine aţi devenit sclavii lui.

— Nu suntem sclavi, ci parteneri

— Sunteţi nişte trădători. Faceţi magie, faceţi minuni şi fiinţe slabe şi credule se prosternează în faţa voastră ca în faţa lui Dumnezeu, fără să cunoască adevărul. Vă bateţi cu pumnii în piept şi strigaţi cât vă ţine gura că-l iubiţi pe Dumnezeu. Vorbiţi atât de frumos despre iubire şi armonie că era cât pe aci să cad şi eu în plasa voastră. Afirmaţi că lucraţi cu lumina, cu îngerii, dar de fapt minţiţi până la cer. De o jumătate de secol încerc să iau legătura cu o fiinţă de lumină şi nu reuşesc.

În schimb, întunericul şi slugile lui şi-au făcut apariţia de nenumărate ori în viaţa mea. I-am simţit forţa, când s-a războit cu mine. I-am auzit vocile infernale, ţipând cuprinşi de disperare că nu pot să pună ghearele pe ultimul suflet de pe planetă. Iar acum văd că te-a trimis pe tine să mă ispiteşti cu bani, fericire şi renume.

— Eşti nebun! O viaţă ai! Oricine îşi doreşte…

— Ştiu că eşti un mag renumit, iar eu sunt doar o fiinţă simplă, obişnuită de pe această planetă micuţă şi necunoscută, dar nu ai putere să mă întâlneşti cu cel pe care-l iubesc, nu ai putere să mă duci la El, la Creator.

— Nu am putere?! Eu? Vierme ce eşti, aşa-mi vorbeşti? O să-ţi arăt puterea mea. Din tine nimic nu o să mai rămână.

Întinde bagheta şi spune o incantaţie, dar nu se întâmplă nimic.

— Asta îţi este magia? Asupra mea nu ai nicio putere. Ştii de ce? Mie nu-mi este frică, ca lor…

— Eu nu iubesc aurul şi puterea, ci bolta albastră, natura şi tot ceea ce ne înconjoară.

Magicianule, ai umplut planeta de şcoli, de curente aşa-zise

spirituale, de maeştri falşi, de mentalişti, de vrăjitori care se laudă că au acces la nivelele superioare de manifestare ale energiilor. Tu şi adepţii tăi vă lăudaţi că puteţi controla şi ordona îngerilor, dar când auziţi de iubire şi de războiul invizibil dintre fiii luminii şi ai întunericului începeţi să vă bâlbâiţi şi să ameninţaţi.

Sunt o fiinţă care iubeşte adevărul, modestia, dreptatea şi pacea.

Tu ţi-ai vândut duhul pentru nimic.

Priveşte spre bagheta magicianului şi o face să plutească.

— Cum poţi face asta? Cu ce putere?

— Nu am fost ca tine la şcolile înalte ale întunericului. Nu deţin titluri şi medalii. Eu am învăţat la şcoala vieţii. Tu te crezi un mare înţelept, un mare maestru, un mare învăţător, în timp ce eu sunt doar un ignorant care învaţă în fiece zi de la orice fiinţă, vietate şi element.

— Eşti o entitate ciudată, liberă şi imprevizibilă. Te învăluieşti în ceaţă şi faci pe misteriosul.

— Am rămas singurul nebun lucid de pe această planetă. Sunt ca o frunză purtată de vânt.

— Ha, ha, ha! Începi să te plângi.

— Eu?! Viaţa mea e magică, seducătoare şi plină de mister, pentru că am învăţat ca fiecărei clipe să-i dau un sens.

— Eşti un ignorant!

— Ignoranţa mea se datorează amestecului spiritului cu materia. În fiecare fiinţă se găseşte o părticică infimă de lumina pe care devoratorii întunericului vor să o cucerească, iar tu îi ajuţi să-şi atingă scopul cu ştiinţa ta amăgitoare. Întunericul vrea scânteia noastră, lumina din noi.

— Întunericul te-a creat. El îţi este tată şi mamă.

— Da?! Aşa le-ai spus şi lor de au devenit toţi robi ai lui? Să presupunem că este adevărat ceea ce zici, dar cu ce scop ne-a creat? Nu cumva pentru a menţine captivă lumina? Ce vrea el? Ce-şi doreşte? Nu, nu trebuie să-mi răspunzi. Vrea scânteia divină din fiecare entitate şi pentru a obţine acest lucru se foloseşte de indivizi ca tine, care se cred mari maeştri spirituali, amăgind suflete slabe şi credule, dornice de cunoaştere.

Tu ai ales întunericul, iar eu lumina. Conflictul dintre lumină şi

întuneric este prezent în întreg Universul, iar cel mai important câmp de bătălie a devenit sufletul.

— Eşti singur, nu te poţi lupta cu ei. Sunt peste tot. Ar trebui să înţelegi că nu ai nicio şansă.

— Ştiu că suntem supravegheaţi şi în acest moment. Tu ca sclav al lor încerci să-ţi faci datoria, dar eu nu mă supun nimănui. Ştiu cum reuşesc să domine.

— Cum?

— În interiorul planetei au construit centre energetice puternice. Cu ajutorul lor controlează şi domină mentalul, psihicul fiecărei entităţi. Ei văd fiecare mişcare de pe planetă. Nimeni şi nimic nu le scapă.

— Deci, eşti conştient că nu ai nicio scăpare.

— Decât sclav mai bine mort. Nu-mi este frică de moarte.

Magicianule, nu am ce pierde.

— Văd că nu ţii deloc la viaţa ta.

Vorbeşti aşa pentru că te simţi singur, uitat, chiar dacă în jurul tău roiesc o mulţime de semeni.

— În jurul meu roiesc o mulţime de orbi şi de surzi. Ei nu au fost aşa, dar voi i-aţi adus în această stare. Când vedeam cum se prăbuşeşte totul în jurul meu şi cum voi câştigaţi mereu teren, mi-a rămas să mă agăţ de firul speranţei.

— Un fir fragil. Priveşte! Toţi s-au transformat.

— Nu chiar toţi.

— Ha, ha, ha! Doar tu ai mai rămas, dar o să te învingem şi pe tine.

— Am văzut mulţi ca tine, magicianule. Destui au încercat să-mi ucidă sufletul, dar nu au reuşit.

A fost o vreme în care credeam că pot schimba ceva şi am luptat pentru a-i conştientiza, pentru a-i trezi la realitate.

— Nu ai reuşit nimic. Te-ai făcut singur de râs. Toţi te cred nebun. Ha-ha-ha!

— Acum am obosit şi m-am resemnat.

— Te-ai săturat să le explici, să-i faci să înţeleagă ceea ce minţile

lor nu pot accepta.

— Am înţeles că nu pot schimba nimic.

— Ai înţeles şi acceptat realitatea aceasta.

Magul se transformă într-o reptilă înfiorătoare care şuieră spre Aniel.

Băiatul înaintează calm şi îi spune:

— Da. Am înţeles că voi aţi câştigat. Planeta e sub dominaţia voastră şi nimeni nu cunoaşte adevărul.

— Azi este planeta ta, dar mâine va fi întreg Universul.

Se aude o voce cristalină care spune: „Nu te bucura, magule! Încă nu ai cucerit planeta. Aniel nu e singur. Noi îl vom ajuta".

— Cine eşti?

Se aşterne o mare tăcere.

Magul îşi reia forma iniţială şi-l întreabă pe Aniel:

— Ştii cine a fost?

— Habar n-am! Această apariţie misterioasă m-a bucurat nespus. Nu sunt singur, cum credeam.

— O să aflăm noi cine este.

— Cum de nu aţi aflat până acum? Voi care controlaţi şi cunoaşteţi tot ce mişcă…! Sunt uimit! Marea voastră dorinţă e să vă extindeţi puterea în galaxia noastră, dar după cum vezi, încă nu aţi reuşit să cuceriţi ultimele suflete de pe această planetă.

— Tu erai ultimul.

— Aşa credeam şi eu, dar tare fericit sunt să constat că mai e cineva.

Cu ajutorul centrelor voastre energetice aţi reuşit să transformaţi planeta într-o adevărată închisoare, iar energiile noastre au devenit hrana voastră.

— Tu nu ai observat că în natură orice fiinţă e devorată de alta? Asta facem şi noi cu voi, fără să ştiţi. Suntem mult mai evoluaţi decât voi. Suntem capabili să transcendem spaţiul şi timpul liniar. Avem capacitatea de a vă citi gândurile şi vă manipulăm emoţiile, ghidându-vă din umbră. Voi sunteţi hrana şi distracţia noastră. Suntem invizibili pentru ochii voştri, dar putem să ne materializăm şi să luăm

orice formă dorim.

Magul se transforma într-un înger de lumină.

— Aşa i-ai păcălit pe mulţi.

— Da. Cum mă arătam cu înfăţişarea aceasta imediat se închinau şi mi-i se dăruiau de bunăvoie.

— Bănuiesc că le vorbeai despre Dumnezeu…

— Despre iubire, pace, armonie, adevăr, îngeri, extratereştrii benefici, libertate, conştientizare, trezire…

— Vă pricepeţi foarte bine să minţiţi.

— Suntem maeştrii Universului în arta minciunii şi a amăgirii. Nicio specie nu ne întrece.

În realitate încurajăm ignoranţa şi sclavia.

— Dacă vreun individ începe să se trezească la realitate este luat în vizor de voi şi încercaţi prin toate metodele să-l readormiţi, să-l faceţi slab, neputincios, să-şi piardă speranţa şi credinţa. Ştiţi foarte bine cum să-i induceţi frica, suferinţa, depresia, egoismul. Iar dacă nu reuşiţi îi manipulaţi pe cei din jurul lui, manevrându-i după bunul plac, lovindu-l prin ei. Şi cu mine aţi procedat aşa. Am înţeles într-un târziu jocul vostru murdar şi am reuşit să-i iert pe semenii mei care mi-au făcut rău, ştiind că ei sunt doar nişte simple marionete în mâna voastră.

— Poate că ai fost ajutat să înţelegi…

— O! Dumnezeule! Cât adevăr în spusele tale! Nu-i aşa că un înger mi-a şoptit la ureche?

— Aşa cred.

— Ciudat! Tare ciudat! Până acum am întâlnit doar diavoli ca tine, care au încercat să mă amăgească cu înfăţişarea lor îngerească, strălucitoare. Toţi mi-au promis o cunoaştere absolută, originală, care o să mă ducă spre adevărata viaţă şi-mi arătau drumul spre casă, spre adevărata mea vocaţie.

Eu cel rătăcit în tenebrele acestei lumi am găsit salvarea în cunoaşterea voastră demonică. Ha, ha, ha!

Învăţătura voastră mi-a trezit scânteia spirit şi m-am născut din nou, nu-i aşa?

Priveşte-mă, magule! Eu care trebuia să devin un sclav obedient, mă revolt împotriva voastră.

— Eşti nebun!

— Aşa este! Am înnebunit căutând adevărul prin şcolile voastre, dar am găsit doar minciuni. Ce frumos spuneţi voi cursanţilor: „Învăţătura noastră vă ajută să vă reîntoarceţi în împărăţia din care aţi venit".

De ce nu le spuneţi adevărul?

— Care adevăr?

— Că tu şi alţii la fel ca tine veniţi direct din iad, iar învăţătura voastră îi duce direct în braţele întunericului.

Pe ei i-ai păcălit, dar pe mine nu, fiindcă vă simt mirosul de pucioasă de la o poştă.

— Aniel, nu-i salvezi tu? Ha, ha, ha!

— Nu mai am pe cine. Aţi reuşit să le ucideţi sufletele cu învăţătura voastră drăcească.

Sunt fiinţe care trăiesc, respiră, se hrănesc, vorbesc, fac amor, dar sufletele lor sunt moarte.

— Nu noi le-am ucis. Singuri şi-au sinucis sufletele.

— Voi doar i-aţi sugestionat. Le-aţi arătat calea spre „Împărăţie, spre „lumină" voastră.

— De treci de partea noastră îţi dăm…

— Opreşte-te! Nu vreau să aud nimic.

— Da, nu te interesează oferta noastră. Nu vrei un strop de cunoaştere? Îţi pot arăta o rază de lumină care să te ridice din abisul în care ai căzut…

— Vai de mine! Tu îmi oferi cunoaştere?

— Nu numai cunoaştere dar şi putere.

Băiatul îşi îndreaptă privirea spre cer, strânge buzele, îşi încruntă sprâncenele şi spune: „Dispari, diavole!"

În secunda următoare magul e luat prizonier în ceva ce semăna cu o bulă de aer. Începe să se zbată şi ţipă cât îl ţineau plămânii: „Dă-mi drumul!"

Aniel se aşază gânditor pe o piatră şi îi răspunde: „În iad, în

împărăţia ta să te duci, necuratule!

Acum vreau linişte, doar linişte.

Sufletul meu are nevoie de pace. Am nevoie de tine, Doamne. Te rog să-mi călăuzeşti paşii, să mă îndrumi. Îţi mulţumesc că m-ai apărat de nenumărate ori…"

Aniel nu-şi termină gândul, când se trezeşte înconjurat de mii de reptile care sâsâiau ameninţător spre el.

Se ridică în picioare şi le întreabă: „Ce vreţi?"

Una dintre ele, cu o înfăţişare înspăimântătoare porunceşte: „Eliberează-l pe magician".

Aniel zâmbeşte trist spunându-le: „Nu pot. Nu eu l-am luat prizonier".

Reptila fluieră puternic comandând: „Atacaţi! Faceţi-l fărâme!"

Mulţimea de reptile se năpusteşte asupra băiatului, dar se izbesc de un zid invizibil şi toate cad cu capetele zdrobite.

Aniel ridică ochii spre cer şi printre lacrimi mulţumeşte lui Dumnezeu.

„Mulţumesc, Doamne! Merit eu atâta iubire? Iartă-mă! Aş fi preferat moartea decât să trăiesc… Mă simt atât de singur, atât de trist… Aş vrea să nu mai fiu… Nu înţeleg ce vrei de la mine? Mă simt atât de mic, de neînsemnat, de străin de lumea asta mare. Ştiu doar că mi-e dor, îmi este tare dor de Tine. Îmi doresc să vin acolo. Nu vreau aici. Îmi este atât de dor! Sufletului meu îi este dor de lumină, de pace, de linişte, de armonie şi mai ales de Tine".

Se aude un sâsâit puternic. Aniel zăreşte cum din marea de reptile vine ameninţător spre el cel care comandase atacul.

— Ai câştigat! Mi-ai ucis fraţii şi plângi?

— Nu eu am făcut-o.

— Dar cine?

— Propria lor răutate. Dorinţa nebună de răzbunare. Ura le-a întunecat mintea şi i-a orbit. Inimile lor doreau dominare, manipulare, control şi sclavi. Acum sunt liniştiţi fraţii tăi. Dorm pentru totdeauna. Le-ai ordonat să mă distrugă, dar de ce nu o faci tu? Nu ai curaj? Te înţeleg. Iubeşti prea mult viaţa. Îţi este teamă că o să sfârşeşti ca ei.

Reptila şuieră înfiorător şi face un salt uriaş îndepărtându-se cu o viteză uimitoare.

Aniel părăseşte acel loc. Păşea încet, cu capul plecat, gândindu-se la miile de fiinţe care muriseră. Niciodată nu a făcut rău nimănui, iar acum…

Încearcă să găsească o explicaţie logică pentru ceea ce se întâmplase. Cine sau ce forţă necunoscută îl apărase? Nu era pentru prima dată când i se întâmpla să fie salvat din situaţii în care credea că i-a sosit sfârşitul.

Îşi aduce aminte de acea voce cristalină care a spus: „Aniel nu este singur. Noi îl vom ajuta".

Dumnezeule, ce se întâmplă? Cine sunt ei? Ce vor de la mine? De ce mereu mă apără? Cine sunt eu? De ce întotdeauna m-am simţit rătăcit şi singur pe această planetă? De ce simt că locul meu nu este aici, pe Sirius?

Luminile amurgului poleiau totul. Mersese fără ţintă ore în şir. Se apropie de o pădure virgină unde cerul părea sacru. Simţea cum toată fiinţa lui se cutremură. Auzea freamăte, şuierături subţiri care spintecau aerul.

Obosit se aşază lângă un copac cu crengile chinuite şi-l întreabă: „Ştii cine eşti? Nu-mi răspunzi, dar eu ştiu că eşti o minune, la fel ca acest fir de iarbă, ca gingaşa floricică de lângă tine care mă priveşte mândră, ca aceasta gâză care merge pe scoarţa ta şi ca vântul ce-ţi mângâie blând frunzele verzi. Totul este o minune, un miracol! Poate te întrebi cine sunt?

Sunt Aniel, un luptător de pe Sirius.

În fiecare zi mă războiesc cu negativismul, prejudecăţile, ignoranţa, minciuna, nedreptatea, tristeţea…

Am făcut alianţă cu credinţa, speranţa, visul şi dragostea. Sunt îndrăgostit de lumină, bine, frumos, la fel ca tine, copac drag. Ajută-mă să cred neclintit, învaţă-mă să trăiesc frumos, curat, liniştit şi să-ndur furtunile în tăcere, cum faci tu. Te-aş ruga să-mi permiţi să mă odihnesc la umbra ta".

Aniel adoarme privind cerul. Visează cum o mare de frunze îl acoperă şi frumoasa floricică se apleacă şi îi şopteşte: „Aniel, fericit e

acela care cunoaşte calea. Ascultă glasul planetei, murmurul izvorului, ciripitul păsărelelor, şoapta vântului şi vei înţelege că toate elementele te vor ajuta în misiunea ta. Nu-ţi fie teamă! Nu eşti singur. Noi suntem alături de tine, suflet bun şi curat.

În tine locuieşte un nesfârşit izvor de dragoste pentru tot ce există. Iubeşti şi pe vrăjmaşi şi eşti în stare să te jertfeşti pentru orice fiinţă.

Iubirea ta desăvârşită e ştiută, cutremură răul din temelii şi biruie moartea.

Te-am admirat când am văzut că nu ţi-ai pierdut cumpătul în faţa viforului urii prietenilor.

Ei te-au hulit, batjocorit, osândit, iar tu ai zâmbit şi ai răbdat îndelung puhoaiele de ură care voiau să te înghită. Chiar dacă ai fost singur şi ei mulţi ca frunzele pădurii tot nu au reuşit să-ţi distrugă marea ta dragoste. În nebunia urii care i-a cuprins nu au ştiut şi nici nu or să ştie vreodată că tu eşti copilul cerului.

Ai încredere în tine, în capacităţile tale! Foloseşte-ţi darurile cu care te-a înzestrat Dumnezeu!

Încrederea în El te va ajuta să treci cu bine peste toate încercările vieţii.

Urmează-ţi visele, chiar dacă cei din jur râd sau îţi pun piedici. Fii atent, curios, un bun observator. Tu eşti cel ce alege, cel ce decide. Tu hotărăşti de vrei să trăieşti în armonie cu tot ceea ce te înconjoară sau în război. Fii mereu sincer! Spune întotdeauna adevărul! Fii răbdător, responsabil şi perseverent!

Să nu-ţi complici viaţa cu poveşti false de amor, ci luptă pentru un ideal, pentru un scop nobil, pentru un ţel.

Biruieşte-ţi propria negativitate. Fii optimist şi liber în gândire! Cel care iubeşte cu adevărat, în final ajunge un învingător.

Călătoreşte spre sufletul tău şi nu uita să-l hrăneşti cu iubire, cu dragoste. Iubirea e forţa care-ţi dă curaj şi putere de a merge înainte.

Să fie mereu o armonie între gândurile, cuvintele şi faptele tale. Fii tu însuţi! Nu are importanţă ce zic sau ce cred alţii despre tine. Înfruntă loviturile, înfrângerile, insultele! Obstacolele, dezamăgirile, supărările te vor întări. Să-ţi asculţi mereu inima. Ea îţi va da

răspunsurile pe care le cauţi.

Când cineva sau ceva te doboară tu mereu să te ridici. Cazi, te ridici, iar cazi, iar te ridici şi mergi mai departe. Viaţa e un joc complicat. Joacă-te!

Să nu uiţi că va veni o zi în care vei răspunde în faţa Adevărului. Ce ai făcut cu darurile pe care ţi le-a dat? Cum ai folosit potenţialul tău? Cum ţi-ai folosit inteligenţa? Cum ai acţionat?

Drumul tău este lung şi solitar. Orice entitate a Universului are dreptul de a cerceta şi de a alege. Să acţionezi cu demnitate şi curaj în îndepărtarea răului şi cercetarea adevărului. În viaţă să aplici doar ceea ce crezi că este benefic fizic şi psihic. Iubirea, bunătatea şi compasiunea să sălăşluiască în tine şi să fie pentru toate creaturile. Doar credinţa îţi va da linişte sufletească. Harul vine la cel ce luptă, la cel ce crede.

Trăieşte fiecare clipă, iubeşte, crede şi speră!

Învaţă să înţelegi minunile din tine şi din jurul tău. Apropie-te de inima Cuvântului şi lasă-l să pătrundă în inima ta. Uneşte-ţi mintea cu inima şi sufletul pentru a-L cunoaşte, pentru a-L simţii. El te va ajuta să percepi mai bine propria-ţi fiinţă şi ceea ce te înconjoară. Neliniştea ta interioară te duce spre căutare, cunoaştere, adevăr şi tăcere. Tu vei avea acces la secretele Universului. Vei fi cel care va aduce cuvântul sublim, cuvântul suprem. Ale tale cuvinte vor inocula impulsuri morale în sufletele celor ce te vor asculta. Înţelegi, simţi, cunoşti. Creează, iubeşte şi dăruieşte! Vei învinge întunericul şi vei elibera planeta. Noi te vom ajuta.